

**Історія Людмили Гусейнової – учасниці обласного конкурсу
«Жінка Донеччини» 2025 року,
в номінації «Творчия змін та можливостей»**

Уявіть жінку, яка пройшла через пекло, але зуміла винести з нього не лише власний біль, а й силу, аби стати голосом інших. Це Людмила Гусейнова – правозахисниця з Донеччини, яка пережила понад три роки російського полону, катування та сексуальне насильство, пов'язане з конфліктом (далі – СНПК).

Після звільнення вона стала однією з тих, хто активно бореться за жінок, які досі утримуються у російських в'язницях та катівнях. Знаючи все про цивільних полонених, про труднощі, з якими вони стикаються, про прогалини в законодавстві, Людмила Гусейнова одразу після звільнення почала виборювати права цивільних полонених й постраждалих від СНПК. В минулому році вона стала засновницею ГО «Нумо, сестри!», яка підтримує родини поневолених, допомагає звільненням жінкам, бореться за тих, хто досі тільки мріє про волю.

Вона говорить про постраждалих від СНПК, про репарації, бере активну участь у підготовці законів та проєктів, що захищають права потерпілих. *«Ми розуміємо, що переживають тисячі цивільних жінок у полоні. Ми постійно нагадуємо всім гілкам влади про їхню кількість, називаємо їхні імена, ідентифікуємо, де вони перебувають і на які терміни дехто з них засуджений. Мені дуже боляче, що за понад 2 роки, як я на свободі, були звільнені одиниці жінок», - каже вона.*

Її особиста місія – зробити так, щоб всі цивільні полонені жінки повернулися додому до своїх рідних, щоб історії цих жінок почули, щоб їхня біль і страждання не були замовчані, а стали частиною великої боротьби за справедливість: *«Я буду боротися до тих пір, поки всі цивільні полонені жінки не будуть звільнені. Поки вони не повернуться в родини й зможуть обійняти своїх дітей».*

Людмила веде активну правозахисну роботу. Разом з іншими організаціями Людмила Гусейнова звернулася до ООН із проханням включити Росію до «шейм-

листа» за злочин сексуального насильства. Вона брала участь у розробці закону про статус потерпілих від СНПК. Долучалася до пілотної програми тимчасових невідкладних репарацій, в якій понад кілька сотень постраждалих отримали фінансову допомогу. *«Був ухвалений чудовий закон про встановлення статусу постраждалих від СНПК, який передбачає багато реабілітаційних програм. Це повноцінний, дуже фаховий закон. Цим законом також передбачена виплата невідкладних проміжних репарацій від держави. Й для того, щоб закон запрацював ефективно – потребується ухвалення підзаконних актів»,* – каже жінка.

Велику увагу пані Людмила приділяє реабілітації постраждалих жінок: *«Ми намагаємося шукати можливості медичної реабілітації для звільнених. 10 членкинь нашої організації й сімейна пара пройшли медичне обстеження й реабілітацію».*

Також голова «Нумо, сестри!» опікується дітьми жінок, які досі у полоні. Наприклад, донька Наталі Власової намалювала плакат для мами, і Людмила разом із ним понесла звернення до Офісу президента. Дорогою дівчинка тихо запитала, чи побачить Президента. Людмила пояснила, що зараз це може бути складно, проте її плакат і слова обов'язково буде передано адресатам. *«Дуже важливо, щоб Президент або Перша леді зустрічались з такими дітьми»* – зазначає Людмила.

Людмила не ставить себе у центрі уваги, а навпаки, наголошує на долях інших жінок, які досі перебувають у полоні. Для неї надзвичайно важливо, щоб жінки не залишалися наодинці зі своєю травмою. ГО «Нумо, сестри!» стала місцем, де жінки підтримують одна одну, вчаться знову довіряти людям і знаходять сил жити далі.

Події, які відбулися у серпні після звільнення трьох цивільних полонених жінок, в долях яких пані Гусейнова бере активну участь, показують, наскільки ця мужня цілеспрямована жінка віддає всі свої сили заради того, щоб підтримати й допомогти іншим. Вона змогла привернути увагу суспільства, держави, благодійників до цих жінок. У результаті вони мають житло й забезпечені необхідним. Світлана, яка була 6 років у полоні, змогла зустрітися з власними дітьми, які перебували у Німеччині. Людмила не тільки знайшла фінансування для поїздки, але й, попри тисячі перепон й складнощів, організувала цю зустріч. Наразі діти перебувають разом із матусею. *«Це перший крок до реабілітації й поступового відновлення після довгих років страждань і розлуки».* І це лише один із десятків прикладів небайдужості Людмили Гусейнової й бажання допомагати постраждалим від війни жінкам.

Головний принцип Людмили – «не мовчати і не залишати нікого позаду». Коли рідні й діти полонених жінок бачать, що хтось бореться за їхніх мам, у них з'являється надія. Колеги та інші активістки кажуть, що мужність й цілеспрямованість Людмили дає силу йти далі. *«Ми повинні триматися заради тих, хто ще там»*, - часто каже Людмила й веде за собою таких самих постраждалих жінок. Вона сама не фокусується на травмі, а перетворює цю травму в боротьбу за права постраждалих.